

Luiz Renison

„... I onda mi otpade
i ostade u ruci“

nove, fanta-fantastične
ispovesti Džordžije Nikolson

Preveo
Zoran Ilić

Laguna

Naslov originala

Louise Rennison

... AND THAT'S WHEN IT FELL OFF IN MY HAND

Further fabbitty-fab confessions of Georgia Nicolson

Copyright © 2002 by Roger King

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

Ovo delo, skoro genijalistično, posvećeno je mojoj porodici: Muti, Fatiju, Soši, Džonu, Eduardu Delfonsu, Onsu, Libzi, Mili, Erou, Džoliju i pilićima. Posebna ljubav i simpatije za Kimbo i žao mi je zbog gena ogromnih cinge-cangi. Pozdrav delu porodice iz Kivičaste zemlje i pozdrav, Zemljani, bandi sa ostrva Vajt. Veliki POLJUUUU-BAC mojim ortacima, iako ponekad mislim da baš ne razumeju koliki sam ja genijalac. A to su: Filipa Meri Hop Pringl, Džuls i Mogul, Džimdžems, Elton, Džedboks, Dobri(kao) Džo, Lozer, Dragi Džef (ali, ogroman je) Tomson, Alan D., Džipsi Dejev, Kim i Sendi, Spušte-nopantalončić i njegova ljupka supruga, Gospođa H. i njen partner, GospaMorgan, Fil (nemoj, pa neću ni ja) Najt i njegova fanta vikinška nevesta, Rut, Petao i njegova porodica, Rouzi, Šila, Barbara, Kristina i cela Prva ekipa iz Parklendsa. Pozdrav Krisu (orgulji) i Dezeru Vikaru i mladom Filu i svima iz veselog orkestra iz Sent Nikolasa. Begi Agisu i Dženi i Sajmonu i svakako Sendi, i Hjulingsovima s ljubavlju. Pozdrav Crnom Keru i jedna posebna molba: molim te, mogu li i ja da probam na džojstiku. Molim te. Mnogo ljubavi i zahvalnosti Kler i Gijonu.

I posebna zahvalnost Harper-Kolinsu, mojoj novoj porodici za čitav svet, uz velike poljupce Giliju i Sali u Britaniji i posebno hvala izvanrednom Aliksu Ridu. Hvala takođe veoma talentovanoj ekipi iz SAD... Na kraju, mućos hvalos hiljadama zaista bajnih i fanta (iako nekako otkaćenih) tipova koji su mi pisali i rekli mi koliko im se mnogo dopadaju moje knjige. Zbogom. Oh, ne, samo trenutak, hvala i svima koji su kupili *Da me sada neko vidi*, pa su time učinili da ona bude #1 na listi bestselera *Njujork tajmsa*. Zar to nije bajno? To znači da mogu da se hvalim svojom nagradom na žurkama i tako to. Mada moram reći da nije lako nositi ogrlicu koju čini piramida od šest kilograma okačena na lanac. Ali hej, to je cena slave. (Ili bismo mogli reći da je to cena gluposti pošto ta nagrada treba da stoji na polici i nije zaista ogrlica.)

Poruka od Džordžije

Dragi drugari,

Bonsoir!!!* Pišem vam iz svoje „jazbine mašte“ (iliti mog kreveta, kako to neki ljudi nazivaju), samo da kažem da se nadam da će vam se dopasti „... i onda mi otpade i ostade u ruci“. Zanimljivo, oni tipovi iz Hamburgeričaste zemlje (za koje pretpostavljam da im fali neko dugme na džemperu) nazvali su moju knjigu „Ekspres kamilom, otišla na upiš“. Rekli su da „... i onda mi otpade i ostade u ruci“ zvuči isuviše neučtivo.

Oni su zaista čudni, ali čovek mora da uzme u obzir da oni baš i ne govore engleski kao takav. Na primer, nji-ma reč „fag“** znači homoseksualista. Ne znači cigareta. Pa kada sam napisala da je „Guzata Elison zapalila fag“, oni su rekli da misle da je to „nekaکو svirepo“, zato što su mislili da je upalila gej osobu. Mislim da ovo pokazuje s kakvim sam problemima suočena.

U svakom slučaju, mali moji prijatelji, provela sam mnoge srećne minute... mm... sate pišući ovo, a verujte mi, bilo je mnogo drugih stvari koje sam mogla da radim. Huan i Karlos – moje zamišljene sluškinje – mogli su za to vreme da me zabavljaju, ali sam ja rekla (u sebi): „Ne, Huan i Karlose! Ostavite gitare! Prestanite da udarate u

* Franc.: Dobro veče. (Prim. prev.)

** Engl. (žarg.): pljuga. (Prim. prev.)

žice! Moram da napišem još jednu knjigu za svoje divne obožavaoce.”

Eto koliko vas sve volim.

MNOGO.

Zaista.

Ne preterujem.

SVE VAS VOLIM.

Džordžija xxxxxxx.

p.s. Ali neću se skoro promeniti.

Sama, samičasto samcijata

Subota, 5. mart

11.00 u pravoj liniji

Sivo nebo, sivi oblaci, sivi gaćeroni.

Ne mogu da verujem da su mi gaćeroni sivi, ali to je tipičanski za moj život. Muti mi je na pranje stavila bele čipkaste gaćerone zajedno sa Fatijevim ogromnim crnim šortsem, i sada su mi sive.

Kada bi postojala medalja za usranost kada je reč o mutirinstvu, lako bi je osvojila.

Ponovo, kao neki oblačko, lutam sama kroz ovu Dolinu suza.

Volela bih da je tu neko koga bih mogla da izbupkam, ali nemam koga da okrivljujem. Osim Boga, a pošto se On svuda nalazi u isto vreme, takođe je i nevidljiv. (A i poslednja osoba koja je pokušala da izbupka Boga bio je Sotona, pa je završio naglavačke, sa glavom u govnama i užarenim mačevima nabijenim u dupander.)

11.20

Evo kako mi je život fantastičan: Seks Bog je prošlog meseca otišao za Vakatane i sa sobom je odneo moje srce.

11.25

Naravno, ne bukvalno, inače bih u cinge-cangama imala ogromnu rupu.

11.28

A i bila bih mrtva. Što bi, iskreno govoreći, bila sreća u nesreći.

12.00

Taaaako je smorno kada vam je srce slomljeno. Oči su mi od plakanja kao u praseta. I nos mi zato izgleda ogromno.

Opet, bar nemam nijednu veliku potkožnu bubuljicu. Mada, kakve sam sreće, eksplodiraće mi jedna na licu svakog trenutka.

Guzata Elison je jednom na vratu imala dve ogromne, gnojne; imala je veliku bubuljicu na kojoj je izrasla beba bubuljica.

Verovatno ću to dobiti.

12.05

Telefonirala sam svojoj najnajboljoj ortakinjici, Džes.

„Džes, ja sam.“

„Šta je?“

„Džes, ne zvuči mi da ti je baš drago što me čuješ.“

„Pa... bilo bi mi drago, ali prošlo je tek pet minuta od kada si poslednji put zvala, a Tom mi upravo priča o nečemu što čovek može da izvede. Odeš u šumu i...“

„Je l' to nema nikakve veze s jazavcima?“

„Pa... ne, ne baš, reč je o kursu preživljavanja u divljini i uči se kako da se založi vatra i tako to.“

Oh, velikih mu lopti od *merde*,* evo nas opet ulazimo u svet neizlečivo umno poremećenih, tj. Džesiliju. Rekoh najstrpljivije što sam mogla, zato što sam ja obično fina (kao) prema hendikepiranima: „Ideš na kurs da bi naučila kako da upališ vatru?“

„Da, zar nije uzbudljivo?“

„Zašto moraš da ideš na kurs da bi naučila kako se otvara kutija šibica?“

„Ne mogu da se koriste šibice.“

„Zašto ne mogu?“

„Zato što je to kurs preživljavanja u divljini.“

„Ne, Džes, grešiš, to je usrani kurs gde su ljudi isuviše pokvareni da bi ti dali šibice.“

Ona poče da uzdiše.

„Vidi, Džordžija, znam da si uznemirena zato što je Robi otišao u Kivičastu zemlju.“

„Jesam.“

„I što nemaš dečka i tako to.“

„Da, pa...“

„I, znaš, što si sama samcijata, i nemaš nikoga ko bi mario za tebe.“

„Da, u redu, Džes, znam sve to...“

„I pred tobom su dani i dani bez ikakvog značenja...“

„Džes, umukni.“

„Samo pokušavam da kažem da...“

„Džes, nisi umukla. Brbljaš li brbljaš.“

Sva se uzjogunila i uzdžesila.

„Moram sada da idem. Tom hoće da mi pokaže neke čvorove.“

* Franc.: sranje. (Prim. prev.)

Taman sam na ironičan i *très amusant** način zaustila: „Da, kladim se da će...“, kada mi ona bezobzirno spusti slušalicu.

12.30

Sama, samcijata.

Samcijato sama.

I kuća je prazna. Svi su otišli kod dede na ručak.

Zamalo da me nagovore da i ja pođem, ali im ja ukazah na to da sam u žalosti i da ništa ne mogu da jedem jer mi je srce slomljeno.

Moja priča je patetičanska i svakom ko bi je čuo srce bi zaplakalo, ali ne i mom Fatiju. Rekao je da će mu biti drago da me ostavi kod kuće zato što je posle razgovora sa mnom shvatio koliko mu je bilo zabavno kada je slučajno pao u odvodni kanal u Indiji.

13.15

Gledam kroz prozor svoje sobe. Ostaću u njoj večito, kao u grobu. Kao u onoj knjizi *Zatvorenik Brende*,** ili kako se već zove.

Jedino što ja mogu da izađem ako želim.

A ne želim.

Možda nikada više ne izađem.

Uopšte.

* Franc.: veoma zabavno. (Prim. prev.)

** Džordžija misli na roman Antonija Houpa iz 1894, *Zatvorenik iz Zende*, priču o čoveku koji mora na silu da glumi kralja jer su ovoga njegovi neprijatelji oteli uoči krunisanja. (Prim. prev.)

13.30

Ovo smara. Nekih milion godina sam zatvorena između četiri zida.

Koliko je sati?

Telefonirala sam Džes.

„Džes?“

„Oh, bože.“

„Koliko je sati?“

„Šta?“

„Zašto kažeš 'šta'? Samo sam ti postavila jedno učtivo pitanje.“

„Zašto ne pogledaš u svoj sat?“

„Džes, da li si primetila da sam veoma, veoma uznemirena i da je mom životu došao kraj? Da li si to primetila?“

„Da, jesam, zato što me već mesec dana zivkaš na svakih pet minuta da mi to kažeš.“

„Pa, taako mi je žao ako ti je isuviše teško da svojoj naj-najboljoj ortakinji kažeš koliko je sati. Možda su mi oči od suza previše naduvene da bih videla sat.“

„Pa, jesu li?“

„Da.“

„Pa, kako si onda videla da okreneš moj broj?“

Gospođa Uvređena Gaćeronović je bila tako nerazumna.

„U svakom slučaju, ja ti više nisam naj-najbolja ortakinja. Smrda P. Grin ti je naj-najbolja ortakinja, sada kada si je izbavila iz kandži Guzatih Bliznakinja.“

Zalupila sam slušalicu.

Sjajno. Ostala bez Seks Boga, a sada i drugarica sa P. Grinovom, tom poznatom ljudskom zlatnom ribicom.

*Sacré jebeno bleu** i trostruko *merde*.

I sranje.

Oh, Robi, kako si mogao da me ostaviš i odeš na drugi (neverovatno usrani) kraj sveta? Šta Kivičasta zemlja ima što ja nemam? Osim četrdeset miliona ovaca.

Mislim da ću ponovo pustiti kasetu koju mi je dao. To je sve što mi je ostalo da me podseća na njega i našu ljubav. Koja nikada neće umreti.

14.20

Gospode blagi bože, sada sam stvarno pala u depresiju. Njegova pesma o Van Gogu, „Oh ne, to sam ponovo ja“, svaka-ko je jedna od najdepresivnijih pesama ikada napisanih.

14.30

Posle nje odmah ide četvrta pesma, „Plivaj slobodan“, o nekom delfinu koji se uhvati u ribarsku mrežu, pa svaki put kada jedemo sendvič s tunjevinom, jedemo i tog delfina Semija. Na svu sreću, ja ne jedem tunjevinu, pošto keva uglavnom frižider puni džejmi dodžerima,** a u nji-ma sasvim sigurno nema ničega što je nekada bilo živo.

14.35

Ako bih da budem surovo iskrena, što i pokušavam, jedina začkoljica u vezi sa Seks Bogom jeste to što je on pomalo umeo da bude preozbiljan. Uvek je brbljao o životnoj oko-

* Franc.: nebesa. (Prim. prev.)

** *Jammie Dodger*, marka popularnog britanskog kolača napravljenog od biskvit-testa i džema od šljiva ili malina. (Prim. prev.)

lini i tako tome. U stvari, njegova čitava porodica je opsednuta povrcem. Vidite, njegov brat Tom (inače poznat kao Baja) izabrao je za devojku jednu tikvu!

Hahahahahaha. Ovo je zaista dobar štos o Džes koji joj nikada neću ispričati, ali koga ću se setiti kada bude čačkala šiške ili mi bude pokazivala svoj bedž Udruženja izletnika.

Mada, nikada neću zaboraviti Robija. Kako mi je samo grickao usne. Zauvek će ostati Usnogrickač Izvanredanaire.

14.50

Oh, ne, čekajte. Seks Bog mi je ljubio uši. Dejav Upiš je bio taj koji me je namamio u svet grickanja usana. Što me je podsetilo. Pitam se zašto me nije zvao?

Jesam li se setila da mu kažem da razmišljam o tome da mu dozvolim da mi bude ne-ozbiljan dečko?

Stvarno, trebalo bi da ga kaznim. Ipak je, na kraju krajeva, on bio taj koji me je upoznao s Kosmičkim Rogom kada sam bila srećna samo i sa Posebnim Rogom prema Seks Bogu.

14.55

Telefonirala sam Rouzi.

„RouRou.“

„*Bonsoir*.“

„Drma me kosmička klonulost.“

„Pa, nemoj da se plašiš, ortakinjice moja, zato što ja imam *le plan de la* jednog genija.“

„Kakav plan? Uključuje li i policiju?“

Rouzi se nasmeja ne baš utešanstveno, ako vam se dopada smeh duševno zdravih. Reče: „Iduće subote pravim žurku u čast Svenovog povratka iz Švedskarije.“

„Koja je tema žurke?“

„Tinejdžeri-vukodlaci.“

„Oh ne.“

„Oh da.“

„Gospode blagi bože.“

„Da te sačuva.“

„Rouzi, čime se Sven bavio dok nije bio tu, radio za Deda Mraza na farmi irvasa?“

„Nije bio u Laponiji.“

„Kako možeš da budeš sigurna? Geos ti baš nešto ne ide najbolje. Je l' tako?“

„Pa, izvini ako sam u pravu, ali ni tebi Dži ne ide. Kada si crtala kartu sveta, izostavila si čitavu Nemačku.“

„To se lako desi.“

„Ne kada se precrtava iz atlasa. U svakom slučaju, moram da idem. Moram da napravim kostim. Vidimo se u ponedeljak u Aušvicu.“

Kupatilo

15.00

Ponekad sebe zadivim svojim hrabrizmom. Iako sam u raljama ljubavi, i gore, i dalje imam snage da čistim i toniziram lice.

15.30

Međutim, umorila sam se od napora da lepotu održim na visokom nivou. Otići ću u svoju sobu da čitam knjigu o

delfinu u sebi ili kako se već zove. U svakom slučaju, ima veze sa unutrašnjim mirom i tako time. Mogla bih čak i da napravim malo svetilište Robiju u čast ne bih li veličala našu besmrtnu ljubav. Iako se on nije potrudio ni da mi piše od kada je otišao u Kivičastu zemlju.

15.45

Obuhvatila sam sve kosmičke opcije u svom svetilištu: po sredini nekog svetlucavog papira stavila sam Robijevu fotografiju; s jedne strane voljenog Seks Boga nalazi se figurica Bude, a s druge Isus i mala činija za darivanje. A dok sam slučajno preturala po kevinjoj fioci s gaćama, našla sam neki tamjan. Ne bih ni da pomislim šta ona i Fati rade s njim: verovatno neki užasni ritual ljubljenja koji su naučili u Katmanduu ili tako nešto.

15.50

Morala sam Isusa da superlepkom pričvrstim za toaletni stočić zato što ga je Libi koristila kao dečka za svoju Barbi-ku u ronilačkoj opremi i zato što mu fali jedna noga.

16.00

Telefonirala Rouzi.

„RouRou, ako možeš, objasni mi ovo uz pomoć svog mudrizma. Pre no što sam sreća Dejva Upiša, drmao me je samo Poseban Rog prema Seks Bogu, a onda me je Dejv Upiš namamio u mrežu Opšteg i Kosmičkog Roga.“

RouRou reče: „Zar on nije divan? Dejv Upiš?“

„Da... nekako.“

„Da ga pozovem u subotu?“

„Meni je svejedno, zato što ga izbegavam, odlučno.“

„Slepom jazavcu je klimanje glavom dobro koliko i mig.“

Brkova mu gospođice Vilson, o čemu to ona priča?

Moja soba, u mom krevetu punom bola
(baš bukvalno)

22.00

Libino dupe je jebeno ledeno. Da ne znam, rekla bih da je sedela u kofi punoj skuša. Opet, bila je kod dede, tako da je sve moguće; on je, na kraju krajeva, čovek koji se upalio od vlastite lule.

22.05

Možda ima hladan dupander i luda je kao zmija, ali izgleda tako ljupko dok spava, a i mlađa sestra mi je. Zaista je volim. Poljubih je u čelo, a ona me, ne otvarajući oči, ošamari i reče: „Bezoblastni majmune.“ Ne znam šta se dešava u njenoj glavi. (Hvala bogu.)

22.15

Da li Pudlice Tupsoni namerno čekaju da zadremam, pa tek onda počnu da urlaju? Šta im je? Da ih nije uplašila neka voluharica?

Pogledah kroz prozor. Gospodin i gospođa Komšije su u bašti postavili kućicu za Pudlice Tupsone, ali su one isuviše preplašene da bi ušle u nju. Laju na nju i beže od nje. Zar to nije jadno? To je samo kućica za pse, budale jedne. Kakav je to pas koji se plaši kućice za pse?

22.20

Oh, ukapirala sam!! Angus je u njihovoj kućici. Upravo sam videla njegovu ogromnu šapu kako se pomolila i jako tresnula Pudlice Tupsone po njuškama. Supermačak ponovo napada!!!

Hahahaha i ha di hahaha, on je jedna *très très amusant* mačka. U kućici Tupsone napravio je stančić za mačke. To je njegova *la* vikendica. Iliti njegova *la* mačkendica.

22.25

Uh-oh. Gospodin Komšija je ratnički raspoložen. Stvarno, mora da je protiv zakona čovečnosti prodavati pidžame kakve on ima. Liči na prugastog nilskog konja, samo što nije toliko privlačan i graciozan.

Pokušava da nekom motkom istera Angusa. Mnogo sreće, gospodine Nilkonju.

Angus misli da je to neka igra s motkom. On VOLI da ga čačkaju motkama. To ga podseća na škotsko poreklo. Šta će sledeće da se desi – dohvatiće je i početi da se rve sa gospodinom Komšijom ne bi li pokušao da mu je uzme.

22.28

Jes, jes, na kraju ju je zgrabio! Gospodin Komšija nikada neće uspeti da ga otkači s motke. Vrteće se tako po bašti do kraja života.

22.33

Povremeno, zezanja radi, Angus pusti motku i gospodin Komšija se stropošta na leđa. Angus mu onda priđe i ponovo dohvati motku. Mogla bih ovo da gledam čitavu noć...

uh-oh, gospodin Komšija me je video. Pokazuje da bi voleo da siđem dole. Mada mislim da je dranje i izgovaranje „mamicu mu“ u ovo doba noći pomalo nekomšijski gest.

Keve mi, kao da sam honorarni nadzornik za sportske igre i staratelj za matoro-umobolne. Trebalo bi da nabavim mrežu i bedž.

Bašta gospodina Komšije

22.40

Gospodin Komšija je bio senzacionalno crven u licu dok je pokušavao da otkači Angusa s motke.

Između brektanja i kašljanja reče: „Ovaj stvor je poremećen, trebalo bi ga ubiti!!“

Oh, da, teško izvodljivo – kad je poslednji put bio kod veterinara, Angus mu je zamalo ruku otkinuo. Veterinar nas je zamolio da više ne dolazimo.

Ipak, upotrebila sam na gospodinu Ludom svoj prirodni talenat za diplomatizam. Rekoh mu jasno i glasno: „Trebalo vam još jedna metla da biste ga oterali.“

Rekoh ponovo: „TREBA VAM JOŠ JEDNA METLA DA BISTE GA OTERALI.“

On reče: „Nema potrebe da se dereš, nisam gluv.“

A ja rekoh: „Pardon?“

Što za svakoga predstavlja izvanredno ispoljavanje humornosti. Osim za gospodina Ludog. Na kraju sam konopcem za veš napravila laso, uhvatila Angusa, odvušla ga kući i zaključala ga u kredenac za prosušivanje. Očevo donje rublje će se do jutra pretvoriti u dronjke, ali ne možete imati i jare i pare.

Nedelja, 6. mart

Sanjala Seks Boga i naše venčanje. Bilo je zaista divno i bajno. Ja sam imala dugački beli veo i kada sam bila pred oltarom, SB ga je podigao i rekao: „Jao... Džordžija, što si lepa.“ I nisam ukrstila oči niti progovorila glupavim nemačkim akcentom. Čak sam se setila da stavim jezik iza zuba da ne dozvolim nozdrvama da se rašire dok sam se smešila. Crkva je bila prepuna prijatelja i svi su izgledali fino i relativno normalno. Čak je i Fati obrijao malenog jazavca na svom licu, a stric Edi je stavio šešir da ne bi baš mnogo ličio na kuvano jaje u odelu.

Hor je pevao „Isn't She Lovely“.* Ne znam iz kog razloga, ali taj hor je bio sastavljen od prugastih američkih veverica koji je predvodila Libi. Bilo je divno, iako je pevanje bilo pomalo piskutavo.

A onda je sveštenik rekao: „Ima li ovde ikoga ko zna bilo kakav razlog zašto ovo dvoje ne bi trebalo da stupe u bračnu zajednicu?“

Ja sam zurila u duboko plavetnilo Seks Bogovih očiju, sanjalački, sanjalački. Onda je iz pozadine Guzata Džeki (s pljugom u ustima) viknula: „Znam ja razlog: Džordžija ima ekstremnu crvenu dupatost.“

A Guzata Elison (sa dve pljuge u ustima) joj se pridruži: „Da, i drma je Kosmički Rog.“

A ja sam osetila kako postajem sve vrelija i vrelija, i kako ne mogu da dišem. Probudila sam se u suzama i zatekla Libi kako mi sedi na cangama, zajedno s konjićem

* Pjesma Stivija Vondera iz 1976. godine u kojoj on slavi rođenje svoje kćeri i zahvaljuje se svojoj supruzi. (Prim. prev.)

Čarlijem i peva „Surlu spakovo smdljiv slon i sa cilkusom se pozdlavio on“.

08.15

Tek je osam i petnaest. I nedelja je. Želim da spavam do kraja sveta i veka i da se nikada ne probudim u životu kao crvenodupata usedelica.

08.30

Možda me Beba Isus, ako mu uputim posebnu molbu da bude popustljiv, i čuje. Ako obećam da ću se odlučno otarasiti svoje crvene dupatosti, možda mi natrag pošalje SB-a.

08.35

Ne mogu ovde da se molim – Beba Isus neće moći ništa da čuje od Libinog pevanja. Možda bi trebalo da prinesem najvišu žrtvu i odem u Božju kuću. Sveštenik Zovite-me-Arnold će biti van sebe od radosti; možda će pripremiti utovljenog kakoonobeše... penzionera.

09.05

Šta da obučem za crkvu? Mislim da treba nešto jednostavno i nešto što odaje poštovanje.

09.36

Moje veštačke trepavice su fanta.

* * *

09.37

Mada, možda ne bi trebalo da ih stavljam zato što bih ostavila pogrešan utisak. Mogle bi nagovestiti da sam pomalo površna. Skinuću ih.

09.38

Mada, trebalo mi je sto godina da ih zalepim. U svakom slučaju, ako Bog može da čita svaku vašu misao zbog svoje zamoćnosti, On će znati da ja zaista želim da nosim veštačke trepavice i da sam ih samo skunula u slučaju da se one Njemu ne dopadaju. U stara drevna vremena nisu postojale veštačke trepavice, tako da je to sporna tačka.

Možda će On pomisliti da su to moje prave trepavice.

09.40

Ali onda On ne bi bio zamoćni, svevišnji Bog, već bi bio veoma glupavi bog. Koji ne ume čak ni da razlikuje prave od veštačkih trepavica, iako je gledao nekoga kako ih stavlja tokom prethodnih pola sata.

I to kažem uz sav poštovanjizam.

U svakom slučaju, On sada svakako gleda milione koji gladuju, a ne šunja se meni po sobi.

U WC-u

09.50

Da li me On sada gleda? Bljak.

* * *